

12

WILFRIED
SUVAAL

FAUSTO VERLAAG ONDER VUUR

De jacht op Gustaaf Layrie | Deel 2

© 2026 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 1 oktober 2026

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN VERVEELVOUDIGD, OPGESLAGEN IN EEN GEAUTOMATISEERD GEGEVENSBESTAND EN/OF OPENBAAR GEMAAKT IN ENIGE VORM OF OP ENIGE WIJZE, HETZIJ ELEKTRONISCH, MECHANISCH, DOOR FOTOKOPIEËN, OPNAMEN OF OP ENIGE ANDERE MANIER ZONDER VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER.

FAUSTO VERLAAG ONDER VUUR

De jacht op Gustaaf Lavrie
Deel 2

1 Openingssalvo

“Dolly, laat maar verder komen.”

Fausto Verlaag was er de man niet naar om de klok te negeren. Stipt om elf uur in de ochtend had hij zijn secretaresse ingeseind: het bezoek mocht naar binnen. Vladi van Dam nam de werkkamer van de burgemeester van Klinkeroord in zich op terwijl hij plaatsnam tegenover zijn gastheer.

“Fijn dat u mij wilde ontmoeten”, zei hij onderdanig.

“Na al uw verzoeken moest ik een keertje toezeggen”, antwoordde Verlaag met een schamper glimlachje. “Natuurlijk wil ik ook de lezers van Klinkeroords Nieuwsbode niet teleurstellen.”

“Natuurlijk”, herhaalde Van Dam waarna hij een antieke tabaksdoos op het bureau deponeerde. “Zie het als een gebaar van dankbaarheid van onze nieuwsredactie.”

“Die zou ik bijna direct in de kluis stoppen”, lachte Verlaag, wijzend naar een nis schuin achter hem. Hij pakte het present op, de koperen gravures aandachtig bewonderend. “Een 18de eeuws, Frans exemplaar met ingelegd parelmoer — en derhalve bepaald geen kleinigheid. Ik ben u zeer erkentelijk. Maar laten we van wal steken. U wilt het hebben over de inbraak aan de Oude Nonnenlaan, neem ik aan?”

“En de diefstal van onbekende documenten die er heeft plaatsgevonden”, preciseerde de reporter die zijn aantekenboekje erbij pakte. “Precair is dat het betreffende huis eigendom is van

een heerschappij dat nog steeds in de gevangenis zit. Hij is destijds opgepakt in de zaak waarin criminelen met elkaar communiceerden door middel van gecodeerde advertenties in de krant.”

“Dat kan ik mij nog goed herinneren”, peinsde Verlaag.

“Gelukkig heeft de politie daar vakkundig kunnen ingrijpen.”

“Met hulp van detective Walbram Spijs”, vulde Van Dam aan.

“Helaas is het brein achter de advertenties nooit gepakt. Weet u hoe het staat met de zoektocht naar Gustaaf Lavrie?”

De wenkbrauwen van de burgemeester kwamen even omhoog na het horen van deze namen. Hij antwoordde: “Voor details verwijs ik u naar commissaris Simander en zijn korps. Zelf hoop ik uiteraard dat we deze mysterieuze en buitengewone figuur snel in de boeien kunnen slaan.”

“Het klinkt bijna alsof u de man bewondert?”

Nonchalant wuifde Verlaag met zijn rechterhand. “Nonsens. Ik bedoelde slechts dat we hier met een intelligente tegenstander te maken hebben. Wilt u nog iets anders bespreken?”

Na enkele vragen over de gemeentepolitiek kwam het gesprek ten einde. De verslaggever borg zijn aantekenboekje op en verliet het kantoor. Voor Verlaag brak het moment aan voor zijn vaste lunchwandeling: van het stadhuis over het plein naar het park, waar hij steevast een rondje om de vijver liep — ook nu het miezerde. De gewoonte was in Klinkeroord algemeen bekend en men liet hem in dat half uur doorgaans met rust. Verlaag was dan ook verrast toen hij halverwege het park plots werd aangesproken.

“Kent u mij nog?”, sprak een beschroomde stem. De gedaante van een jonge vent verscheen vanachter een boom. “Sinds mijn

noodlottige medeplichtigheid in villa Bonne Chance ben ik rap aan lager wal geraakt. Is er misschien een klus die ik kan doen?”

“Robijnen-Man!”, spotte de burgemeester. In zijn ogen verscheen een welhaast demonische flonkering. “Voor jou is vast wel wat te verzinnen.”

2 Schampschot

Later die middag keek Verlaag op van de paperassen op het bureau. Zijn volgende gast kwam in het zwart getooid de werkkamer inlopen.

“Eerwaarde, kom verder! Ik moet zeggen dat ik ietwat verbaasd was om u op mijn lijst van afspraken te zien staan.”
“Dat kan ik me goed voorstellen, heer burgemeester”, zei Paulus Frischer die zijn paraplu neerzette en de hem toegestoken hand plechtig schudde. “Het zijn echter dusdanig barre tijden dat ik de behoefte voelde om u te spreken. Binnen mijn kudde heersen grote angst en onzekerheid.”

Verlaag knikte. “Ernstige criminaliteit heeft onze prachtige stad al te lang in zijn greep. Ik verzeker u dat de politie en ik er alles aan doen om deze trend te stoppen.”

Zijn handen vouwend nuanceerde de pastoor: “Een trend is een algemene ontwikkeling in gedrag of ideeën. Het dunkt mij dat een meer gerichte, moedwillig destructieve kracht werkzaam is in onze samenleving.”

“Ik duid de actualiteiten in Klinkeroord als een strijd tussen kampen”, oordeelde de burgemeester. “Anders dan u geloof ik niet zonder meer in het goede óf het kwade. Wat mij betreft zijn het twee kanten van een en dezelfde medaille. Natuurkrachten zo u wilt, die elkaar nodig hebben om zich te manifesteren.”

“Mogelijk kan uw redenering nu nog dienen ter rechtvaardiging van uw handelen”, zei Paulus Frischer scherp terwijl hij de ambtsdrager strak aankeek. “In het hiernamaals zal zij geen stand houden.”

Als door een adder gebeten sprong Verlaag op uit zijn stoel, liep naar de deur en controleerde of deze helemaal gesloten was. Hij nam opnieuw plaats achter zijn bureau en zei: “Nu u de diplomatie heeft laten varen, kunnen we vrijuit praten.”

Een korte stilte volgde, die de kamer leek te vullen met elektrische spanning.

“Walbram Spijs en u zijn goede vrienden, nietwaar?”, vervolgde Verlaag. “Ha, het verheugt mij des te meer u een geheimpje te verklappen, wetende dat uw geloof het niet zal toelaten uit de school te klappen.”

Met een minzame glimlach vouwde hij zijn wijsvingers onder de kin en keek naar de pastoor, die roerloos bleef zitten — ogenschijnlijk onaangedaan.

“Een biecht die u alleen aan mij doet, zal altijd tussen ons blijven”, fluisterde de geestelijke. “Zelfs wanneer blijkt dat u uw gaven aanwendt voor het kwade.”

“Mijn talent overstijgt het debat over goed en kwaad!” Verlaag spuwde de woorden bijna uit. “Ik heb de stad in mijn macht gekregen zonder een druppel zweet te laten. Kinderspel! De wegen naar diefstal, chantage en vergelding ken ik blindelings.

Met als allergrootste verdienste — vergeef me mijn ijdelheid — dat ik buiten schot blijf en bovendien grote klasse tentoonspreid.”

Abrupt brak Verlaag zijn betoog af en gebaarde resoluut naar de deur. Paulus Frischer wierp, onmerkbaar voor zijn verbale belager, een vliegensvlugge blik op de grond waarna hij opstond en vertrok.

De burgemeester bleef achter, dwangmatig reikend naar de amtsketting om zijn nek. Een dergelijke uitbarsting was hij niet van zichzelf gewend. Hij keek op zijn horloge: er restten hem dertig minuten om zich te herpakken voor de gewichtigste afspraak van de dag.

3 Voltreffer

Voor deze ontmoeting hadden de mannen aan een marmeren vergadertafel plaatsgenomen. Naast Fausto Verlaag vertoefde Basteijn Simander, tegenover hen zaten Walbram Spijs en Lombertus Bolbaard. De secretaresse ving een blik van een van hen en verliet de ruimte.

“U heeft nieuws over het incident aan de Oude Nonnenlaan?”, opende Verlaag.

“Inderdaad”, antwoordde Simander. “Met hulp van een gevangene, de eigenaar van het huis, zijn we erachter welke documenten zijn ontvreemd. Het gaat om —”

Een nors gerinkel deed de burgemeester opstaan en naar zijn telefoon lopen.

“Hallo? Aha, Robijnen-Man!” Met een hand over de hoorn wierp Verlaag de anderen in de kamer een knipoog toe en wendde zich weer tot de beller. Na enkele instemmende geluiden verbrak hij de verbinding.

“Zo noem ik de gemeentesecretaris altijd,” zei hij terloops, reeds op weg naar de nis achter zijn bureau. “Een ogenblik alstublieft.”

Toen hij een minuut later weer tevoorschijn kwam, deed Walbram Spijs midden in de kamer een handstand met de paraplu van Paulus Frischer geklemd tussen zijn voeten. “Zal ik die zomaar meenemen?”, vroeg de detective toen hij lenig weer overeind hupte.

Verlaag maakte een brommend geluid en knikte. “Zullen we verdergaan?”

“Juist ja”, zei de commissaris. “De gestolen waar omvat brondocumenten die dienden voor criminele communicatie: de codering en decodering van advertenties die destijds in de krant werden geplaatst.”

“Sinds de arrestaties zijn die niet meer in gebruik”, mijmerde de burgemeester. “Wie zou die willen hebben?”

“Iemand die gewend is zijn sporen altijd goed uit te wissen”, bromde Bolbaard.

“*Niets is bedekt wat niet onthuld zal worden*”, sprak Walbram Spijs die onder tafel een vliegensvlugge handbeweging maakte. Hij stond op, liep om de tafel en stilhoudend pal achter de stoel van Verlaag keek hij de commissaris ernstig aan. “Sta mij toe om definitief licht te schijnen op deze zaak.”

Met vederlichte tred verdween hij in de nis om vervolgens terug te keren met enkele papieren in zijn leren handschoenen. “Zie hier, de gestolen waar! Fausto Verlaag — of beter: Gustaaf Lavrie — u bent betrapt!”

“De code van de kluis, hoe...” Verlaag liet zijn ogen gaan van Walbram Spijs’ vinnige blik naar de paraplu en daarna naar de tabaksdoos. Zijn gelaatsuitdrukking verzachtte en hij zeeg neer in een stoel.

“Touché, Spijs”, fluisterde hij, zijn handen theatraal voor zich uit houdend. “Ik kijk uit naar de toelichting in de rechtszaal.”

Daarop werd Verlaag in de handboeien geslagen en afgevoerd. Terwijl hij achter zijn arrestant aanliep, blikte Lombertus Bolbaard verbijsterd voor zich uit. De inspecteur had dan ook nog nooit een burgemeester naar de gevangenis geëscorteerd. Een bemoedigend schouderklopje en een por in de ribben door Walbram Spijs deden hem nochtans goed. Ook de detective verliet de kamer, maar niet voordat hij de achterblijvende man een “Zeer erkentelijk” had toegestopt.

Simander staarde naar het verfrommelde briefje dat hem eerder fluks in de handen was gestopt. HIJ IS 'T — VERTROUW ONS! stond er op te lezen. De commissaris leunde achterover en zei zachtjes: “Altijd al gedaan, jongens. Maar laat de hemel ons helpen dat we het hier bij het juiste eind hebben.”

EINDE

Eerder verschenen in deze serie:

DE SUPERMOORD
MOORD IN HET STADHUIS
BLOED AAN DE DOELPAAL
EEN KERSTRAADSEL VOOR WALBRAM SPIJS
DE TWEE NICHTJES EN HUN DODE TANTE
MISDADIGE ADVERTENTIES
TRAGIEK IN DE BIECHTSTOEL
HET GEHEIM VAN BELSAZAR
DE MOORD IN G-MINEUR
OP ZOEK NAAR DE KROONZEGEL
SAMENZWERING IN HUIZE SPIJS

www.gewildevrede.nl

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatiespecialist. In *De supermoord* (2023) introduceerde hij de karaktervolle en doortastende detective Walbram Spijs. *Fausto Verlaag onder vuur* is alweer het twaalfde korte verhaal in deze reeks vol sfeer en spanning.

FAUSTO VERLAAG ONDER VUUR

De jacht op Gustaaf Lavrie | Deel 2

Walbram Spijs en zijn vertrouwelingen zijn overtuigd van de ware identiteit van Gustaaf Lavrie. Ze zetten een plan in gang om de meestercrimineel uit de tent te lokken.

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

gewildevrede.nl